

Ramotul nostru modern

Miercuri, 30 mai 2007

Gili Cârstea

Versetul din 2 Cronici 36 despre care vorbeam zilele trecute este plin de semnificații pentru generația prezentă a poporului lui Dumnezeu. Se spune acolo că Domnul a trimis la poporul Său mesageri, spre a-i înștiința de pericolele la care se expun prin calea pe care au ales să o urmeze. Se mai spune că ei și-au bătut joc de mesagerii Domnului, că au nesocotit cuvintele lui Dumnezeu și au râs de profeții Săi.

Îmi închipui indignarea împăratului Zedechia la citirea unui astfel de raport. Când a nesocotit el cuvintele lui Dumnezeu? Nu-și amintea nici măcar o singură ocazie în care el sau curtenii lui să fi făcut o asemenea mișelie.

De fapt, niciun împărat al lui Israel nu a nesocotit vreodată cuvintele lui Dumnezeu. Cine ar îndrăzni vreodată să nesocotească cuvintele lui Dumnezeu? Trebuie să fii cu totul lipsit de minte să nesocotești cuvintele lui Dumnezeu, și nu cred că există om de-a lungul întregii istorii care să recunoască faptul că el a nesocotit cuvintele lui Dumnezeu. Priviți astăzi în biserică. Există vreun administrator, pastor sau slujbaș care să creadă că el nesocotește cuvintele lui Dumnezeu? Acești oameni sunt în slujba lui Dumnezeu, și prin urmare este imposibil să nesocotească cuvintele lui Dumnezeu. A vorbit vreodată Dumnezeu și ei nu s-au supus, întocmai și la timp? Niciodată.

Aceasta a fost dilema tuturor împăraților lui Israel. Națiunea avea un sistem garantat de comunicare cu Dumnezeu, și chiar cei mai stricați împărați ai lui Israel au ținut cont de el. Exista o clasă preoțească, organizată după reguli stricte, în fruntea căreia se găsea marele preot. Prin acest sistem afla casa regală voia lui Dumnezeu. Aceasta era calea oficială, sigură, de aflare a voii lui Dumnezeu, pe care împărații lui Israel au respectat-o.

Vă amintiți de Ahab? Dorea să știe dacă este voia Domnului ca el să recucerească Ramotul de la sirieni, și a apelat la sistemul oficial de aflare a voii lui Dumnezeu (1 Regi 22). A convocat toată clasa teologică și a însărcinat-o cu aflarea voinței divine. Erau acolo patru sute de frați, toți cu ungera divină, profesioniști veritabili, recunoscuți de popor ca fiind mediul prin care Dumnezeu vorbea națiunii. Ei au vorbit, și Ahab a recunoscut vocea lui Dumnezeu. Și a acționat în consecință. A greșit cu ceva? Absolut nu. El doar s-a supus voinței divine clar exprimată prin frații însărcinați cu o asemenea misiune. El nu a îndrăznit să nesocotească cuvintele Domnului.

Noi știm că Ahab a nesocotit cuvintele Domnului, dar dacă am avea cumva posibilitatea să-i spunem acest lucru, el ne-ar privi perplex. Cum adică? Nu a vorbit Dumnezeu prin slujitorii Lui? Nu au spus aceștia că Domnul este de acord cu atacul asupra Ramotului? Și nu s-a supus el călăuzirii divine, venită pe canalul oficial?

În fața acestui gen de raționament ar trebui să ne punem lacăt la gură. Ahab a acționat perfect legal, și nu i se poate reproșa nimic. Dacă i-am spune că cei patru sute de teologi oficiali erau slujitorii lui Baal, iar singurul prin care vorbea Domnul era Mica, Ahab ar rămâne la fel de interzis. Cum ar fi putut el să accepte o asemenea ilegalitate? Ce legi sau principii putea invoca Ahab spre a ocoli poziția oficială a teologilor bisericii, ca să îmbrățișeze opinia unui singur om, aflat în conflict cu frații lui, mai mult critic decât constructiv față de afacerile bisericii, și în plus fără să ocupe niciun loc în lucrarea organizată a lui Dumnezeu? Situația era imposibilă, și împăratul lui Israel nu avea nicio cale de scăpare. Legal, după regulile bisericii, era singurul mod corect de procedură. Iar el s-a conformat.

Și totuși, făcând așa, el și-a bătut joc de mesagerul lui Dumnezeu, a nesocotit cuvintele Lui, având convingerea fermă că Dumnezeu este cu el. Extraordinară orbire!

Situația de astăzi nu este deloc diferită. Dumnezeu a trimis o solie de har abundent, o solie a cărei finalitate era să pregătească un popor pentru Marea Strigare a îngerului al treilea. Dar ea nu a venit pe calea oficială, legală, singura pe care ea putea fi acceptată de conducătorii noștri.

Această dilemă tulbură conștiința adventistă de aproape 120 de ani. Dacă solia este de la Dumnezeu, de ce nu a venit ea prin frații teologi recunoscuți de biserică, sau prin canalul profetic oficial? De ce ar trimite Domnul o solie vitală, de care depind atâtea lucruri importante, prin oameni relativ necunoscuți, uneori cu probleme și ei înșiși provocând probleme? Cine ar risca siguranța bisericii, mântuirea personală și chiar onoarea lui Dumnezeu îmbrățișând o teologie ciudată, provocatoare, venită pe căi neoficiale, și sfidând astfel autoritatea recunoscută, stabilită de Dumnezeu și prețuită de popor?

Corpul nostru pastoral, reprezentanții bisericii în teritoriu, se află în fața dilemei care îl tortura pe Ahab. Cum să neglijeze ei poziția oficială a bisericii, susținută magistral de sute de teologi, angajându-se pe o orbită de coliziune frontală cu tot ce prețuiește acest popor, doar pentru că doi-trei oameni spun bisericii că lucrurile nu merg bine, și că solia lui Dumnezeu este batjocorită?

Poporul privește la ei și judecă la fel: Dacă Jones și Waggoner, sau cei care susțin solia lor, ar avea dreptate, nu ar înțelege acest lucru și teologii mari ai bisericii? De ce ei sunt nu numai dezinteresați de solia 1888, dar chiar tulburați și deranjați de cei care o predică în popor? Dacă ar fi voia Domnului ca această solie să devină proeminentă, nu ar fi aberant ca teologii și pastorii noștri să se opună?

Ba da, ar fi aberant. Și cum pot afla ei dacă Domnul dorește ca această solie să devină proeminentă? Simplu: Consultând oficiul însărcinat cu aflarea voinței lui Dumnezeu. Și care este acesta? La fel de simplu: Biblical Research Institute (BRI), un comitet alcătuit din cei mai de nădejde teologi ai bisericii, cu totul dedicați cauzei lui Dumnezeu, având cea mai înaltă

pregătire școlară pe care o poate oferi această lume. Ei reprezintă ultima autoritate în biserică în materie de lumină nouă, solii sau conflicte teologice. Comitetul executiv al Conferinței Generale apelează la ei ori de câte ori apar în biserică adevăruri sau mișcări neobișnuite.

BRI a fost cât se poate de categoric cu privire la solia 1888. Ei neagă vehement că biserica a primit lumină nouă în 1888, și că actuala conducere s-ar afla în conflict cu voia lui Dumnezeu descoperită atunci. Ei confirmă justetea drumului teologic pe care l-a urmat biserica până acum, și nu văd niciun motiv pentru pocăință denominațională. Ei nu cred că la Minneapolis Dumnezeu a fost batjocorit în persoana solilor Săi, că mesagerii Lui au fost tratați la fel cum L-au tratat iudeii pe Hristos, și că au râs de profetul Domnului aflat la fața locului spre a confirma că solia este de la Dumnezeu. Iar Conferința Generală, la fel ca Ahab, este pusă în situația imposibilă de a alege între sute de frați cu experiență și câțiva Mica făcând opinie separată.

Și acum a venit testul care va despărți apele: Cum putem deosebi autentica Ploaie Târzie de cea falsă? Cum putem ști dacă mergem să luăm Ramotul sau mai bine ne vedem de treabă?

De peste cinci luni biserica este cuprinsă de febra OPG, o mișcare ce se anunță ca fiind profetică, și la care aderă sute de comunități de pe mapamond. Ei nu urmăresc nimic mai puțin decât aducerea Ploii Târzii, ceea ce este probabil cel mai înalt ideal pe care l-ar putea urmări biserica în aceste zile din urmă. Și nu este greu de sesizat, în corul de voci care laudă proiectul, o nuanță care apare predominant în motivația lui Ahab, când se adresa guvernului lui: “Știți că Ramot din Galaad este al nostru. Și noi stăm fără grijă, în loc să-l luăm înapoi din mâinile împăratului Siriei” (1 Regi 22:3). Un fel de “Ploaie Târzie e a noastră, și noi stăm nepăsători, în loc să facem ceva.” Și frații își doresc să facă din ea o mișcare profetică.

Era de așteptat ca o mișcare cu astfel de pretenții să intre imediat pe radarul BRI, conducătorii ei să fie chestionați, scopurile lor analizate, iar comitetul Conferinței Generale să fie informat despre acest măreț eveniment.

Dar nu se întâmplă așa ceva. Din contră, multe Conferințe și Uniuni și-au dat avizul, încurajând astfel comunitățile și pastorii lor să se unească în acest efort final. În același timp, Conferința Generală tace, revista drapel a bisericii nu amintește nimic despre așa ceva, iar la BRI este liniște solemnă. Cum se explică o asemenea tăcere în fața celui mai important eveniment, pe care biserica l-a așteptat cu înfocare mai bine de un secol?

Cred că o explicație plauzibilă se găsește în Ieremia, când, la fel ca acum, pământul crăpa de secetă, cetățile erau triste, posomorâte, iar strigătele Ierusalimului se înălțau la cer. Și cum sperau conducătorii de la Ierusalim să rezolve problema? Ascultați:

“Cei mari trimit pe cei mici să aducă apă, dar cei mici, când se duc la fântâni, nu găsesc apă, și se întorc cu vasele goale; rușinați și roșind, își acoperă capul” (Ier 14:3).

Așa se întâmplă și acum. Cei “mari” nu vor să se umilească, și să-și recunoască vina de a fi ținut Ploaie Târzie departe de acest popor și de lume pentru mai bine de un secol. Ei

trimit acum pe cei mici să caute apă, poate face Domnul vreo minune care să le spele rușinea fără să fie nevoie de o recunoaștere publică a gestului necugetat de a nesocoti sfatul Domnului. Ei nu se întrebă: “Unde a fost Domnul în toți acești ani? De ce nu a venit revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată atâta amar de ani?”

Speranțele noastre pentru Marea Strigare oglindesc bine intenția lui Ahab de a lua Ramotul de la sirieni. Acela era teritoriu sacru, iar Ahab se vedea în rolul de ostaș al lui Hristos, care trebuie să restabilească onoarea lui Dumnezeu. Nu exista misiune mai sfântă decât aceasta, iar Ahab era cât se poate de convins că planul lui se bucură de toată susținerea divină. Dar se înșela. Dumnezeu nu era conducătorul poporului Său, aflat în apostazie cumplită, iar profețiile despre grandoare națională nu veneau de la Domnul, ci de la un alt spirit.

Aducerea Ploii Târzii este Ramotul nostru modern. Nu poate exista misiune mai slăvită, și care să se bucure de susținerea cerului mai puternic decât aceasta. Este clar că seceta spirituală în biserică este la apogeu, iar lumea este de asemenea într-o criză serioasă. Nu sunt acestea motive puternice pentru o acțiune colectivă, de proporții globale, pentru invocarea Ploii? Cum am putea da greș într-o astfel de acțiune?

Ahab era la fel de sigur că expediția lui va fi încununată de succes. Dar a eșuat lamentabil. Dumnezeu nu era în mijlocul poporului Său, cuvintele Sale erau batjocorite, mesagerii Săi disprețuiți și persecutați, iar poporul nu avea nici cea mai mică suspiciune că situația poate fi atât de gravă.

Se pare că mergem pe același drum, inevitabil în actuala conjunctură. Dar ce s-ar putea face? Poate doar situațiile disperate ne mai pot convinge că nu putem avea ceea ce disprețuim, oricât de mult ne-am ruga și oricât de hotărâți am fi să spargem urechile lui Dumnezeu cu incantațiile noastre globale. Domnul a dat demult ceea ce dorim noi, fără să aștepte tânguiri, petiții sincronizate și organizări sindicale pentru impact mai spectaculos. Tot ce avem nevoie este să ne întoarcem privirile spre Cel pe care L-am străpuns, și să ne recunoaștem grosolănia de a insulta pe Duhul Sfânt în cea mai evidentă încercare a Lui de a oferi bisericii binecuvântarea finală.